

Ady-lap



XXIII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM

A TARTALOMBÓL:

Törökországi csere	3
Hangulatfestő	4
Csak egy címke vagy!	5
Denevér derby	6
Interjú Bécivel	8
Avatar	10
IDŐ-A jégkori pálya	11
Elfeleedett álmaink	12
Goethe	14
Focitöri	16

XXIII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

A tavasz édes mámorában



Ady-lap, a sulijapja!

Főszerkesztő: Vámos Violetta

Főszerkesztő-helyettes: Fehér Tímea

Címlap: Dulna Márton

Lektorálás: Proksza Ágnes

Korrektúra: Szondy Zsuzsanna

Látványtechnika: „Pötyike”

Az október-novemberi szám szerzői: Ágoston Tünde, „Bloodorange”, Csöngedi Lilla, Danok Vince, Fehér Tímea, „Kicsitortaszelet”, Kruss Sarolta, Lengyel Ádám, „Micimackó”, Persa Róbert, Sági Kristóf, Sánta Olivér, Szakály Dóra, Szegedi Zsófia, Urszinyi Ádám, Vámos Violetta, Veréb Anikó

Prológus

Végre...lassacskán kievickélünk fagyos állapotunkból, és közeledünk szép tavaszias valónkhoz! Utoljára a téli szünet után jelent meg az Ady-lap, most pedig ígéretünkhöz híven a tavasz kezdetét is együtt ünnepelhetjük.

A tavasz kezdetét..., no lássuk csak, mit is ünnepelünk ilyenkor: szerelem, növénykék, melegen ragyogó délelőtti fények és a legkedvesebb laza cuccaink, amiket immáron újult szeretettel viselhetünk.

Tehát beköszönt a tavasz, elkezdődik az új év igazi lényege, amikor már minden napnak egyre jobban örvendhetünk, hiszen egyre kedvesebb lesz velünk a természet.

Mit jelenthet tehát a tavasz mindezen áldásos és gyönyörűséges tulajdonságával együtt nekünk, gimiseknek?

Megújhdás? Új szerelem? Valaminek a kezdete? Mi történik az Adyban tavasszal?

Először is ekkor íródik a félévink. Ez nem is kezdet, talán inkább valamiféle folytatás, egy szebb, jobb dolog felé. Eltűnik a hóba-fagyba vesző fáradtságos és kilátástalan érzésvilág, és helyére kerül egy bizakodóbb, frissebb, vidámabb hangulat. Hiszen ennek a vége már nem a tél lesz, a hideg, a hó és a halál, hanem a zöld tavasz, a ballagás, az évszáró, a szünet.

Másodszor a ballagás. Milyen gyönyörű ez az iskola ballagáskor! Mennyi csodás virág, mennyi ünnepi öltözék! Évfolyamom, te tudod, mit jelent ez. Minden évfolyam tudni fogja azon a tavaszon, most tehát rajtunk a sor. Lassanként koszorúnk bimbaja elvirít, és erre nem is mondhatok mást, minthogy elkezdődik a búcsú ideje.

Szerettem volna, ha írásom felidéz bennetek egynehány gondolatot. Mert hiszen hát mily csodás dolgok történnek velünk a tavasz édes mámorában?

Vámos Violetta 12. b

főszerkesztő

Március-áprilisi programok

Március 1-2.: Rövidített órák

Március 4.: Kortárssegítő

Március 12.: Március 15-ei ünnepély

Március 18.: IDŐ-megbeszélés

Március 22.: Hollandiai csereprogram

Március 31.: Ady-nap

Április 1-6.: Tavaszi szünet

Április 26.: Rövidített órák

Április 30.: Ballagás

Hírek

Törökországban jártunk

Az elmúlt héten Törökországba voltam Földes Zsuzsival, és három már elballagott adys diákkal. Egy európai uniós programon vettünk részt, melynek az volt a célja, hogy a globális felmelegedés és a környezetszennyezés problémáiról és megoldásairól beszéljünk, és megoldásokat keressünk. Négy másik ország csapatával ismerkedtünk meg, és felfedeztük fel



Törökország egy részét. A házigazdák mellett voltak portugálok, bolgárok és románok, akikkel jó kapcsolatot alakítottunk ki az egy hét alatt, és egy kis betekintést nyertünk egymás kultúrájába. Emellett az ország számos arcát is felfedeztük..



Láttuk a nyüzsgő Isztambult rengeteg turistájával, megtapasztaltuk a nagy bazároknak az alkudozás élményét,

illetve a Kék Mecsetben is gyönyörködtünk, kendővel a fejünkön. És sok egyéb mellett voltunk egy faluban a hegyek között, ahol egy kis fabódéban török teát kortyolgattunk a helyiekkel, egy 750 éves fát néztünk meg, és a helyi polgármesterrel is beszélgettünk. Az ottani belföldi utazás és szálláshelykeresés nehézségeit leküzdve, egy programokban és élményekben gazdag hetet töltöttünk Európa és Ázsia határánál.

Kruss Sarolta 12. a

A diákolimpia XIII. kerületi sakk versenyének eredménye

V -VI. Korcsoport—2010. febr. 11.

Lányok: 2. helyezett (ezüstérmes) lett: az Ady Endre Gimnázium csapata: Fehér Tímea (11. b), Rónaszéki Orsolya (11. c) , Szatura Alexandra (11. c)

Fiúk: 1. helyezett (aranyérmes) lett az Ady Endre Gimnázium „A” csapata : Lengyel Ádám (12.c), Bódogh Zoltán (13.dny), Havasi Márk (13.dny), Nguyen Tuan Viet (8.a).

2-3. helyezett (bronzérmes) lett az Ady Endre Gimnázium „B” csapata : Majercsik Péter (11.c), Kis Levente (11.c), Bodnár Gergely (10.c), Kovács Norbert (10.c).



Hangulatfestő

Tavaszbredés

Tél, te csodás! Az ember fiának/ lányának keze-lába, minden egyes testrésze összefagy. Nyakig gázolsz a sós hóban, a füledet pirosra csípte a hideg. (Naná, hogy otthon lett felejtve a sapka.)

Nos, ekkor több választási lehetőség is mutatkozik: rinyálunk a tavasz után, vagy rinyálunk a tavasz után, és jó melegen felöltözünk.

Mert miért is jó a tavasz? Csodás virágillata van a levegőnek, legalábbis ott virágillat van, ahol ültetnek. Már-mint virágot. Melegen süt a nap, a tornacipő mindig koszos a sártól. 1-2 megszállott nekiáll visszszámolgatni, hogy hány nap van még a vakációig.

„Csodás virágillata van a levegőnek, legalábbis ott virágillat van, ahol ültetnek...”

S ezen a ponton elakadtam. Hiába kérdeztem anyukámat, tesóimat, ismerősöket, barátokat, a 105-ös terem sarkában miákoló porcicát, senki se tudott válaszolni, hogy miért szeretik a tavaszt. Végül írás közben, görcsös múzsakeresés közepette egy Bikini: Tavasz c. számra bukkantam rá. Szerintem innentől halál felesleges minden szócséplés. Hallgasd meg és megértesz mindent. A fizikát és a matematikot leszámítva.

(Parázz rá! 124 nap van a vakációig! Csak nekem tűnik soknak?!)

„Kicsitortaszelet”

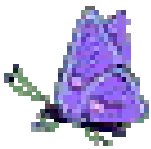


Reklám

**A március-áprilisi Ady-lapot
április végén keressétek a
könyvtárban!**

Viselt dolgaink

Csak egy címke vagy Te is!



Minden osztályba kell egy zseni! Ez a kijelentés nem abszurd, és nem is eltúlzott, egyszerűen így igaz. Na jó, ha nem is zseni, akkor egy jó tanuló. Egyrésztől akinek négy egészes az átlaga, az már jó tanuló, másrésztől, az osztályban úgyis van egy jó tanuló, egy szemszögből biztos, hiszen valaki mindig jobb a másikinál. Akár holtverseny is lehet, és nem csak egy legjobb, de a lényeg, hogy van!

Ez az a diák, akire az osztály nagy része felnéz, akitől segítséget vár, aki az utolsó kapaszkodó, hogy ne legyen szükség magántanárra, vagy aki mellé, ha beül, úgyis ötöst ír! Ami iskolánkban és a mi osztályunkban is vannak ilyen személyek. Kívülről nézve csodáljuk, irigyeljük és elismeréssel adózunk nekik, mindenkinek, aki „Jó tanuló”.

Nos valóban? Annyira csilingelően fényes lenne a dobogó tetején vagy a lépcsőkön állni? Vajon mennyi elvárás van afelé az ember felé, aki jó vagy a legjobb? Rengeteg! De tolerancia, elnézés, bocsánat? Nincs, ha rosszul teljesít, akár egyszer onnantól kezdve, leestett a lépcsőről, többé nem fordulnak hozzá segítségért, a tanárai megdöbbenek egyetlen hanyagság miatt!

Ez akár elfelejtődik, akár nem, halvány emlék lesz, egy benyomás!

A tanuló először belátja korlátjait, nincs jó hangja, sose táncolt vagy sportolt, egy kitörése marad, ha tanul. Ezért belefektet, amit tud, de ember és élni akar, a barátaival lenni, néha kibújni a szerepből, amit hétköznap játszik, és nem pusztán kötelességtudatból, vagy a bizonyítás, a posztmegtartás kedvéért tanulni, hogy a hierarchia ne sérüljön! Mert ha hibázik, mint tengeren a hullám, úgy hömpölyög a pletyka, hogy egyest kapott, mindenki ledöbben, és bár hetek múlva már nem is emlékeznek rá, mégis akkor és ott akkora a hatása, hogy egy jó történet csattanója kutya füle hozzá.

És ekkor hallom, hogy nincs jó vagy rossz tanuló, csak akarat? Ez így nem igaz, már rég megvan a skatulya, középréteg nincs, csak ha valaki meginog, néhány zavaros nap, hogy ő most melyik csoport tagja is?!

Fehér Tímea 11. b



Vezérfonal

Denevér derby

Fogalmam sincs, hányadszor rendezzük meg, azt se, hogy hányan kedvelik és hányan nem, de ami azt illeti, nem is áll szándékomban ilyen sablon sztorit alkotni. E helyett inkább megpróbálom összefoglalni, hogy mi is történt.

A fő programpontot a sport képezte. Foci és kosár versenyszerűen került megrendezésre, de akinek kedve támadt pingpongozni vagy sakkozni, az is hódolhatott a kedvenc sportjának, ha talált partnert.

A foci nagyjából olyan volt, mint amire számítottunk. Ami kellemes meglepetés volt számomra, hogy idén a tanárokat is láttam (bár eddig is felléptek), és jó focit lehetett velük művelni, mert Dióval az élen nagyon jól tolták! Szerintem. De hát ez csak az én véleményem, azért merek megszólalni, mert rúgtam nekik két gólt. Viszont, ami nagyon zavart engem (visszajelzésekből tudom, hogy nem csak engem), hogy ha éppen Mezei tanár úr vezette a meccset, akkor enyhe túlzással ugyan, mégis lelkiismeret-furdalás nélkül állíthatom, hogy más szabályok voltak érvényben, mint amikor Petya bá' felügyelete alatt játszottunk.

Ez bizonyos mértékig elfogadható, de szerintem egy előzetes egyeztetés a szabályokról talán jó lett volna.

(Gondolok itt arra, hogy kezezés vétkében a bűnös játékos csapatát „félpálya-üres kapu” ítélettel büntetni okés dolog, de sajnós a játékosok nem tudhatták, hogy a kipattanóra lehet-e ugrani vagy sem).

Hát igen. A kosárra nem vesztegetnék sok szót, a pályából színpadot csinálva művelték az ipart, nagyon látványos volt, öröm volt nézni ezt a sok tehetséget...

A büfé is működött. A kedvencem a tzazikis pita volt. De chilist is lehetett választani vagy akár mustárosat is. Ha jól emlékszem...

Póker is volt, erről nem tudok semmit, pedig kötelességem lett volna utánanézni, ha már én írom a cikket. De hát ez van. (Eddig kritizáltam, most „önkritizálok”.)

A teaház jó volt, erről van egy cikk külön, lapozzátok fel. A Stúdiót kihelyezték az aulába, és onnan ment a zene, én úgy gondolom, hogy kifogástalanul hozták a buli hangulatát, kár, hogy kevesen voltunk.

Alapvetően sajnálom, hogy kevesen voltunk, biztos vagyok benne, hogy az egésznek növelte volna a hangulatát, ha többen gyűlünk össze. Jövőre gyertek ti is, akik nem jöttetek
Persa Róbert 11. dny

Ahogy tetszik

A darab címét használnám föl, hiszen ez a darab mindenkinek úgy tetszik, ahogy. Személy szerint nekem a darab humoros volt, egy kicsit romantikus, bár bevallom, néhány dolgot nem értettem, így a teljes katarzis elmaradt. De a célnak – közösségépítés, önbizalom-növelés, iskolai megmozdulás -- megfelelt. Nagyon tetszett, hogy egy régebbi tanuló is visszatért ebbe a darabba. Baló Péter, azaz a próbakő, aki egyik kedvencem volt benne, nagyot alakított.

A másik szereplő, akit kiemelnék: Benedek Julianna. Nagyon izgult. Minden dicséret az övé, mert végigküzdötte a darabot. Ez volt az első fellépése, és Rosalindaként az egyik főszerepet kapta. A Shakespeare-drámán belül ez volt az ő emberi drámája.

Összegezve: nagyon érdekes és jó darabot láttam.

Urszinyi Ádám 9. c

Miért is tetszik?

A drámaszakkörösök ismét alkottak: színre vitték Shakespeare Ahogy tetszik című vígjátékát. A József Attila Művelődési Házban megjelent az Ady apraja-nagyja, kicsik és nagyok, szülők és diákok, volt és jelenlegi adyok. Dr. Petravichné Matyaczkó Olga drámatanárnő rendezésében több évfolyam diákjai is képviselték magukat, sőt, olyanokkal is találkozhattunk, akik egykor az Ady növendékei voltak. A két felvonásból álló modern adaptáció kétértelműen elnyerte tetszését a nézőtérre helyet foglalóknak. Azoknak sem kellett csalódnuk, akik a zenés darabokat részesítik előnyben, mivel a 2. felvonás után a szereplők az énekkarral karöltve a Rómeó és Júlia leghíresebb dalait adták elő.



Ha lehetett még tovább fokozni a már így is fergeteges hangulatot, akkor kijelenthetjük, hogy az Ady-kórusnak ez egyértelműen sikerült. A darab zárása után a résztvevők megköszönték a felkészítést Olga néninek és Csaba Erika tanárnőnek, akinek ezúton is jobbulást kívánunk! Mindenkinek köszönjük a felülmúlhatatlan estét, és kíváncsian várjuk a következő produkciót!

Szakály Dóra és Lengyel Ádám 12. c

Irodalmi teaház

Diákok, tanárok jönnek és mennek, de vannak dolgok, amelyek nem változnak az Ady életében: például az évről évre megszerveződő programok. Mint például a gólyabál, vagy a szalagavató, vagy az, ami az év leghosszabb sulis napját jelenti: a Denevér derby. Idén is voltak sportprogramok, mint mindig, mellette pedig 9 körül beindult az irodalmi teaház.

Én itt voltam sokat. Teáztunk, beszélgettünk, sokat röhögünk. Az első rész címe a Szerelmes korokon át volt, szövegek találkoztak egy asztalon Anakreóntól József Attilán át egészen Varró Dánielig. Néhány vers felolvasása után áttértünk az igazán fontos témákra:



udvarlás, csajozás, szerelmes férfiak és szerelmes nők, örök-e a szerelem, létezik-e szerelem első látásra. Hogyan is lehet „hatékonyan” udvarolni, tudunk-e és egyáltalán szeretünk-e szerelmet vallani, mit jelent a csönd két ember életében. A második felvonás témája a mesék, mitikus lények voltak – először „etikaórásan” belebújtunk egy általunk választott lény bőrébe. Utána jött a közös mesealkotás: posztmodern, XXI. századi szereplőkkel, tárgyakkal, cselekvésekkel.

Jó volt nagyon, mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy következő évben feltétlenül nézzenek be!

Sági Kristóf 11. dny

Interjú 1.

Gyugyi Bélával

„Zene nélkül mit érek én”... egy örök klasszikus a zene szerelmeseiről. A zene, a zenélés élménye egyesek számára magát az életet jelenti, ők azok, akik nem tudnák elképzelni életüket e nélkül. Számukra ez nem csak egy hobbi, munka vagy kikapcsolódás. Zenélnek, ha szomorúak, ha boldogok, ha elkeseredettek, ha csalódottak, és folytatathatnám a sort, egyszóval dalban, zenéléssel tudják a leginkább kifejezni magukat, érzéseiket, és megmutatni azt, hogy kik is ők valójában. Nem kellenek szavak, csak hagyni kell, hogy magával ragadjon az érzés, és átadjuk magunkat a zenének, és így talán megismerhetünk egy kis darabot az előadó világából.

Ezúttal az interjúalanyom egy olyan srác, aki ennek a szenvedélynek él.

Gyugyi Bélával beszélgettem, akiről talán most megtudhatunk pár érdekes dolgot.

Szia Béci!

Először is, talán kezdjük azzal, hogy mit szeretsz csinálni, ha épp nem suliban vagy, és van egy kis szabadidőd?

Legszívesebben a barátaimmal vagyok, gitározom vagy éppen olvasgatok.

Mióta foglalkozol a zenéléssel?

Kiskorom óta énekelek, konkrétan 4-5 éves korom óta, és 13-14 éves koromtól foglalkozom komolyabban az énekléssel, a hangom képzésével énektanár segítségével. Gitározni 10 éve kezdtem el, valamint 1 éve kezdtem el szintetizátorozni, magamtól. Ami azt illeti korábban még 4 évig zeneiskolába is jártam, innen vannak az alapok.

Honnan jött elképzelés hogy elkezdj zenélni?

Anyukámnak öt bátyja van, és mind az öt gitározik. Engem is magával ragadott ez a hangszer, és persze hatással voltak rám anyukám bátyjai is.

Amikor elmegyünk hozzájuk, akkor szalonnasütés közben mindig előkapjuk a gitárokat és együtt zenélünk. Ilyenkor nagyon jól szórakozunk, és csak a zene van. Nincs is ennél jobb.

Ez nagyon jól hangzik. Szerinted örökölhetted a nagybátyáidtól zenei tehetségüket? Vagy nem igazán hiszel ebben?

Hiszek ebben, és szerintem örökölhettem ezt tőlük. Úgy gondolom, hogy általuk megvan bennem is a zeneiségre való hajlam, de nekem kellett ezt csiszolgatni. Egy dolog az, hogy megvan valakiben a hajlam valami felé, de nem él vele, mert más a fontos számára. Erre nagyon jó példa az öcsém. Ő teljesen az ellentétem. Sportrajongó és utál mindenféle művészeti tevékenységet.

Tényleg? Hány éves?

13 éves, és Rolandnak hívják. A foci a mindene, de igazából tényleg minden sportágat szeret. Ami meg engem illet, nem szeretem a sportokat, kivéve talán a kosárlabdát.



Interjú 2. rész



És utazás terén? Milyen országokban jártál eddig? Van olyan ország ahol még nem jártál, de nagyon szeretnél eljutni?

Huh, háát lássuk csak... Jártam eddig Tunéziában, Törökországban, Görögországban, és az énekkarral Frankfurtba és Salzburgba is eljutottam. Nagyon szépek voltak, és mindegyik utamat nagyon élvezetem. Ahova viszont nagyon szeretnék eljutni, az Spanyolország.

Miért pont Spanyolország?

Igazából a mediterrán hatások miatt, a kultúra, a tájak, úgy az egész nagyon vonz.

Ha választani kéne, akkor inkább moziba mennél vagy színházba?

Természetesen színházba. Nagyon szeretem a színházat, annak megvan az a különleges hangulata. Filmeket nem nagyon nézek.

Szeretnél együttesben zenélni? Gondolom eljátszottál már ezzel a gondolattal.

Őszintén szólva, már van is egy zenekarom 2 hónapja, az Olcsó Dinamit nevet viseli és igen, már rég tervezgettem, hogy szeretnék saját együttesben zenélni.

A suliból, Csató Gábor keresett meg engem azzal a gondolattal, hogy mi lenne, ha csatlakoznék a zenekarukba, mindezt akkor miután felleptem a sulit által rendezett Elfogadás napján. Erre én örömmel mondtam igent, mert mint korábban említettem, rég szerettem volna már együttesben zenélni, és így én lettem az énekesük.

Van valaki, akire felnézel? Példakép?

Ez nehéz kérdés... ha mondani kéne valakit, akkor talán LL. Juniort mondanám, mert a semmiből emelkedett fel, és jutott el odáig ahol van. Én is szeretnék hozzá hasonló módon befutni.

Tehát ezek szerint a jövőben is elsősorban a zenéléssel szeretnél foglalkozni?

Igen, nagyon szeretnék, de ha nem jönne össze, akkor előadóművész, színész vagy építészmérnök leszek.

Végezetül, mi az, amit szeretnél elérni, amire nagyon vágysz?

Elsősorban, ami a legfontosabb, szeretnék majd egy boldog családot, egészségben élni, és hogy elismerjék azt, amit csinálok.

Köszönöm szépen az interjút, további sok sikert kívánok!

Ágoston Tünde 12. b

Filmajánló

Avatar

James Cameron elég sok jó filmet készített már ahhoz, hogy naivan azt mondhassuk: biztos ez is jó... Mindazonáltal nem az számít, ki készíti, hanem az, hogy mit készít. Hivatalosan a film nem a történetre van kihegyezve, hanem egy kis környezetbarát magatartásra int minket, és hát a látványvilág az, „amilyet még nem láttunk”. Legalábbis Cameron szerint, (szerintem is).

A legfontosabb tanulság az (amit kifogástalanul ábrázol is a film) hogy semmi ne tartson vissza minket attól, hogy helyesen cselekedjünk. Nemhogy haverjainkat, munkatársainkat, de ha kell, az egész emberiséget ott kell hagynunk, ha letérnek a helyes útról. Az igaz barátok úgyis követni fognak. Nagyon sok film környezetvédelemmel kapcsolatos dolgokról, hogy védjük meg a szépet és a jót satöbbi. Azon filmeknek általában az a vége, hogy a végén sikerül felülkerekedni az ostobaságon, és felvilágosítani az embereket arról, hogy mi a jó és mi a rossz. De ezek rendszerint elmennek a fülünk mellett, mint amikor a tanár ránk szól: írjál szépen, kisfiam. Ebben a filmben nem sikerül felvilágosítani az ostobákat (mint ahogy általában az életben sem), nem értik meg, mi a jó és mi a rossz, a film az egyént próbálja rávenni, hogy egyedül járja a jó utat, és akkor úgyis mellé csapódnak. Nincs közösség, amiben vannak egyének, hanem csak az egyén van és a másik egyén, úgy alkotnak közösséget.



És mindenki maga dönti el, melyik közösségnek lesz a tagja, helyes úton jár-e vagy sem. (A mi életünkben ez úgy nyilvánul meg, hogy ha elkezded órán a többiekkel üvöltözni, hogy fogják már be, csak nagyobb lesz a zaj, de ha te befogod, már annyival kisebb...)

A filmben a jó nyilvánvalóan az új világ, a rossz pedig az emberek világa. Az emberiség fölött diadalmaskodik az értelem, de a filmben a „gonosz”-ról nem az jut eszünkbe, hogy az emberiséget képviseli, pedig annak kéne. A Világok Harcának '78-as zenei változatában érezni lehetett, hogy Thunderchild *tényleg* az emberiséget ábrázolja a megszállókkal szemben. Ha valaki lerajzolná Thunderchildot, nehéz dolga lenne, mert nem csak egy hajót kéne rajzolni,

hanem az „ember” is. Itt ugyanez a helyzet. Ha az „ember”-t akarnánk lerajzolni, nem úgy nézne ki, mint ebben a filmben az ember. Szerintem.

Végezetül: az életben sok olyan szituációval találkozhatunk, ahol erre a filmre visszagondolva tudunk majd a helyes úton maradni. Ha ezt a filmet értitek, akkor közelebb jártok ahhoz, hogy a Szelíd motorosokat is megértsetek...

Összesített értékelés 1-től 10-ig

Látványvilág: 10

Történet: 02

Színészi teljesítmény: 00

Persa Róbert 11. dny

IDŐ

A jégkori pálya

Sok iskolát mozgatott meg a Tesco Zöld a sulitok? felhívása, de csak egy iskola nyerhet-e el a fődíjat, méghozzá a miénk! Sallai tanár úr talált rá a pályázatra, melyet az IDŐ elfogadott és az egész iskola munkához látott. Az ígéret: egy fantasztikus koripálya, népszerű DJ-vel. Így aztán háromszor annyi folyadékot fogyasztott minden család, ami ugyebár a kiválasztó rendszernek is nagyon hasznos (ugye, Kiss Katalin tanárnő?). Bár a Tesco inkább környezetvédelmi célt tűzött ki maga elé, a szelektív hulladékgyűjtésre, az újrahasznosításra szeretne volna a fiatalok figyelmét felhívni.



A lelkesedésem nem múlt, vásároltunk, it-tünk, az IDŐ préselt, zsákolt és vitte a Tescobába a szájrét a megérdemelt pecsétért.

Üröm volt az örömben, hogy a pálya egy kicsit kisebb volt, mint amit elképzeltünk, kicsit kevésbé is csúszott, és a népszerű DJ-t senki nem ismerte. De ez nem szegte kedvünket,

mert mindezt megnyertük, ingyen kaptunk hozzá korikat, meg Tesco füzeteket, remekül szórakoztunk és bebizonyítottuk, hogy nálunk jó célra igenis mozgósíthatóak a diákok.

Csőngedi Lilla 7.a

Kortárssegítők és IDŐ képviselők tábora Velencén



Problémáink

Elfeledett álmok 1.

Álom. Álmok. Álmodott álmok és kitűzött álmok. Vajon a realitás a mérvadó, vagy inkább a ránk tett benyomásoknak engedünk? Megéri hinni az álmokban, vagy csak hiú ábrándokat kergetünk? Kell-e álom ahhoz, hogy értelme legyen az életünknek, vagy meglegszünk az-zal, ha hagyjuk magunkat sodortatni az árral? Egyáltalán lehet-e úgy élni, hogy sodródunk az árral? Álmondánk a valóságot, vagy valóságosan éljük meg az álmainkat? Amikor meghallottam (illetve olvastam) az újság témájáról, ez az asszociáció (vagy nevezük inkább kérdészuhatagnak) futott át az agyamon. És még rengeteg hasonló akad.

Én az a típusú ember vagyok, aki a valóságban álmodozik, és az álmait valóságosan éli meg, olyannyira, hogy nem egy álmom rövid időn belül visszaköszön a valóságban. Nyilván most többen mosolyognak, hogy igen, ez a 'deja vu', ez mindenkivel megtörténik. Ám én biztos vagyok benne, hogy ez nem az. Néha szó szerint pontosan tudom, hogy mit fog egy ember tenni vagy mondani. Ezeket a pillanatok nem úgy élem meg, hogy: „Jaj, ez ismerős/ezt korábban már megéltem!” Nem nem... Én tudom, hogy ezt álmodtam, és furán hangzik, de tudom, mit kell válaszolnom a feltett kérdésre.

Nevetségesnek tűnhet, de minek is hazudnék?

Az is megfordult a fejemben, vajon lehetséges-e, hogy az élet, amit most látunk, és úgy hisszük, átéljük/megéljük, ez csak valami, amit álmodunk, és akkor vagyunk igazán önmagunk és valóságosak, amikor álmodozunk. Vajon lehetek-e én a normális a sok közül, aki visszaálmodja, amit már megélt? Vagy inkább maradjak a külön ebben a kitalált valóságban, aki még hisz abban, hogy az, amit álmodik, nemcsak egy mozifilm, ami az alvó felünket szórakoztatja éjszaka, vagy nem a sok lefekvés előtti nass okozta zűrzavaros képsorozat a fejünkben, hanem igenis valami megfejtendő dolog, ami a tudatalattinkból üzen és esélyt ad a kreativitásra és változtatásra?

Ami pedig a hosszú távra kitűzött álmokat illeti... Nos, szerintem nincs értelme előre terveznem, mert úgysem úgy fog alakulni. Annyi minden van a világban, apró dolgok, amelyek hatalmas változásokat képesek előidézni, és mi, emberek nem tudunk mindent befolyásolni.

Történni fog, aminek történnie kell!

Szegedi Zsófia 12. a

Elfeledett álmok 2.

Egyszer volt, hol nem volt -- kezdődnek a mesék, amiket kisgyerekként boldogan hallgatunk. Sárkányokról, manókról, hercegnőkről, hercegekről, boszorkákról, farkasokról és megannyi állatkáról. Minden kisgyerek szeretne hasonlítani valamelyik mesefigurára. Az a nagy álma, hogy ha majd nagy lesz, lesz nagy palotája, gazdagon és boldogan él, míg meg nem hal. Az iskola azonban eltakarja ezeknek az álmoknak a képét.

Megmutatja, mi a valóság (egy része). Hogy küzdeni kell, és bizony el kell döntenie, hogy mi szeretnél lenni, ha nagy leszel. Erre a kérdésre általános iskolában talán egy-két fiatal tudna válaszolni. A többség olyan álmokat, célokat tűz ki maga elé, melyekről akkor még nem is gondolná, hogy ezeknek megvalósítása bizony talán a saját képességeit meghaladja.

. A gimnáziumba kerülve a valóság egy még nagyobb szeletét tapasztalhatjuk meg. Az álmok tovább halványulnak, a béka nem változik királyfivá, és talán a szőnyeg sem fog elrepülni velünk. Rádöbbenünk, hogy az eddigi „állatorvos leszek” célunk csődöt mondott, mert „békát én meg nem fogok”, és a „genetika dolgozatom se lett épp túl jó”. Az ügyvédi állás talán jó lenne, ha „mindenből szorgalmasan tanulnék”, de a Morrisons, Tao, Pink és egyéb helyek jobban érdekelnek, mint otthon a történelemkönyv. Közben rájön az ember, hogy nem, nem akar gyereket se, mert folyton csak sírnak, költeni kell rájuk, és ők azok, akik leginkább elveszik az embertől a megmaradt szabadidőt is...

Az ember lényének azonban kell, hogy maradjon egy olyan része, ami még hisz a mesékben, a csodákban és abban, hogy igenis egy lány van annyira szép, mint Hamupipőke vagy Csipkerózsika, létezik a Nagy Ő, aki ha nem is épp kék szemű, szőke hajú, de ugyanúgy megtesz bármit szerelméért.

Hogy a fiúk épp olyan bátrak, izmosak és sármosak, mint Herkules vagy a Szőke Herceg. Ezek azok a dolgok, amik talán néha kiemelnek minket a hétköznapokból, a valóságból, abból, hogy már nem játszhatunk egész nap, és ebéd után nem mehetünk délutáni alvásra. Ha van az embernek egy ilyen része, és elő tudja hívni magából, kicsit megmosolyogtat, hisz eszünkbe juthatnak „azok a régi szép idők”. Az iskola visszaszorítja a fantáziát, az álmodozást, rendre, fegyelemre, az életre való felkészülésre tanít. De nem szabad, hogy ezt a gyermeki részt is elvegye, mert ha nagyon akarjuk, megvalósulhatnak az álmok. Csak hinni kell benne úgy, mint 5 évesként abban, hogy a szőnyeg tényleg repül, a tenger mélyén hablaány lubickol, az oroszán tud beszélni, és hogy az igaz szerelem csókjától újra életre kel a lány. Talán lehet belőlünk állatorvos, sőt még ügyvéd is, csak hinni és akarni kell. Az álmok egyszer valóra válnak.

Veréb Anikó 12. c

Elfeledett álmok 3.

Milyen reményekkel érkeztünk a Földre?! A körülöttünk állók mosolyogtak ránk, és a szemükben, azokban a könnyes, egyszerű, szeretettel teli szemekben láttuk, ahogy eszünkbe jutnak életük elpazarolt lehetőségei, ahogy megelevenedik bennük a felismerés, hogy talán mi leszünk azok, akik valóra váltjuk az ő megálmodott vágyaikat. Hisz nem erre vágyunk, megfelelni a körénk állított elvárások terhe alatt? De vajon mi, mire vágyunk valójában? Nagy házra, kocsira, karrierre, márkás ruhákra? Mi van akkor, ha mire mindezeket megszerezzük, elveszítjük a legfontosabbakat? A szabadságunkat, a szeretteinket, a gyerekkori vágyainkat. Elfelejtünk élni. Nem leszünk-e képtelenek meglátni a világ valódi szépségeit?

Apró, elenyésző dolgoknak örülni: egy naplementének a párunkkal, egy ölelésnek a nagyszüleinktől, egy szülői szempárnak, amiben megvillan a büszkeség felemelő érzése. Hová tűntek gyermekként dédelgetett álmaink, melyekért képesek lettünk volna meghalni? Felnőttünk? Elhagytak minket? Vajon visszakapjuk még valaha őket? Ne a múltadnak élj, annak nem érdemes. Élj úgy, mintha ez lenne életed utolsó napja, valóítsd meg álmaidat, különben egy napon, talán pont a te gyermeked születésénél, ő is csak egy vágy nélküli, ám szerető szempárba fog visszanézni. Az ürességbe, mely könnyekbe burkolózik.

Sánta Olivér 12. b

Versajánló

Akik homlokon csókozták a Múzsát

Kedves irodalomkedvelő barátaim! Azon tündődvén, hogy miféle témával kedveskedhetnék nektek, eszembe jutott a szerelem. Azonban azt gondolom, hogy a szerelem, melyet széltében-hosszában megvitattunk, átgondoltunk, átlényegülve megszenvedtünk, immáron körüljáráásra került. Tovább léphetünk.

Ígéretemhez híven olyan verseken gondolkodtam, melyek korban és témában változatosak, és nem a leggyakoribb tantervi versek. Mint rovatom indításakor, most is csupán azt szeretném, hogyha kitekintենék egy kissé a sematikus irodalomvizsgálatból.

Fölrémlett tehát bennem egy csodálatos téma illetve érzés: az úton-levés érzésvilága.

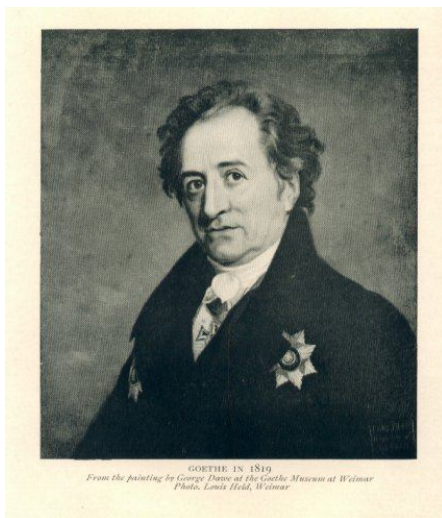
Az úton-levés

Körös-körül erdő, körülvesz minket az őszülő táj mindenféle színe: halványan sárga, zöldes foltok, bíbor levelek, a rozsdabarna törzsek. Csak a szél zörög, vagy néhol kecses folyamra lelünk, az csobog. Az őszi, halvány, hűvös fények átszüremlenek a fák ritkuló lombjain, játszadozva érzékeinkkel. Mi csak megyünk. Batyunk a hátunkat nyomja, csendesen benne megbújik esteli elemózsiánk. Egyik lábunkat a másik elé tesszük, haladunk valahová. Célnünk tiszta. De minket nem a cél vezérel, az pusztán a távoli jövő, mely ködbe vész. Mikor majd odaérünk, megpihenhetünk. Azt kívánjuk, utunk bárcsak örökkön folytatódjon...

Johann W. Goethe

Az útonlét érzésvilága egy nagyon egyszerű alapérzésből fakad, mely szerint az emberi lélek csupán azon pillanatokban boldog és igazán teljes, melyekben egy későbbi, nagyobb cél érdekében cselekszik.

. Minthogy Madách szerint is az élet értelme a küzdés maga. Azonban érdekes belegondolni, hogy mennyire ezen elv alapján működik minden gondolatunk! Melyek életünk legszebb pillanatai? Amelyek tervezve vannak, vagy amelyek a furcsa tündér szerencse által összezavartak?



GOETHE IN 1819
From the painting by George Füssli at the Goethe Museum at Weimar
Photo: Louis Held, Weimar

„Csupa béke minden
orom.

Sóhajnyi szinte
a lombokon

a szél s megáll.

A madár némán üli fészket.

Várj; a te békéd

Sincs messze már”

/Goethe: Vándor éji dala/

Természetesen minden befogadó a saját érzéseit hivatott megadni e remekműben. Azonban olyan érzéseket sejtet, mikről az imént írtam.

Goethe német klasszicista költőként fő műveül egy alkimista-legendát dolgoz föl. Ez tantervi rész, elmélkedésünkben nincs helye. Verse azonban, mint sok-sok vers a klasszicizmusban, előre sejteti a romantika egyik érzését, az elvágódást.

Hogy nem vagyunk jó helyen és időben, mennünk kell valahová. Ha pedig megérkezünk, akkor elvesztjük céljainkat, melyekért éltünk, melyek mozgattak minket. Így tehát sohasem tudunk megérkezni.

Nézzük csak: a szerelem, a karrier, a magánélet! Mindent meg tudunk csinálni, mindent el tudunk viselni, csupán a sikert, a békét, a nyugalmat és a boldogságot nem.

Vámos Violetta 12. b

Elfeledett álmok 4.

„A majd egyenlő a sohával" -- az edzőm mindig ezt mondta nekem. Igaza volt. Szerintem sokan vagyunk, akik nemcsak a feladatainkat, hanem az álmaink megvalósítását is halogatjuk vagy elfelejtjük. Feltételekhez kötjük a megvalósításukat, és ha ezek meg is vannak, újabbakat találunk ki. Ez elég nagy baj, mert az álmok nagyon fontosak, még ha örültségnek tűnnek is, legalább van egy cél, aminek az elérése hajt előre, ami lelkesedést ad a mindennapokhoz. Ebből kifolyólag vita tárgyát képezheti, hogy el kell-e érni az álmunkat vagy sem. Mert ha ez hajt előre, akkor mi lesz azután, miután elértük őket? Üresség vagy újabb álmok? Ezt mindenki döntse el maga. Mindenesetre azt gondolom, sokan félnek.

Félnek a kudarctól, hogy nem sikerül megvalósítani a nagy álmot, ezért hozzá sem kezdenek, csak egy életen át dédelgetik azt. Várják a tökéletes pillanatot, ami sosem jön el, mert olyan nincs. Lehetőségek vannak csak, amiket észre kell venni. Hiszen az álmaink mutatják meg igazán, hogy kik is vagyunk valójában. Ha nem követjük őket, nem is a saját életünket éljük...? Mindenesetre, ha adódik egy lehetőség, ami közelebb visz az álmodhoz, a legrosszabb válasz : Most nem érek rá ezzel foglalkozni, majd legközelebb...

„Micimackó”

Mea culpa

Gyorsuló részecskék

Hideg fény

Valami nyakontalál az éjszakában

Csak futsz, futsz, magad sem tudod, mi elől, de érzed, ha utolér, véged...

És szakadék széléhez érsz, megtorpansz, és nem tudod, melyik végzetet válaszd.

És felkiáltasz, félelmedben Őt hívod, de Ő már nem jöhet, vörös ajkai régen fehérék, szemében kialudt a tűz, mosolya örökre az arcára fagyott.

És a valami utolér, körmeit a mellkasodba vájja, és te meghalsz, naponta kétszer látod magadat a műtőasztalon, és nem menthet meg semmi.

És meglátod Őt, fehérén derengve, mint egy angyalt

Törött szárnyakat húz maga után a sárban, az arcán eső folyik, és a könnyeid.

És nem menthet meg semmi.

Fekete álomba zuhansz, és nem menthet meg semmi.

„Bloodorange”



Sport

Focitöri 1. rész



A világ egyik legnépszerűbb sportága, a futball természetesen szeretett iskolánkban is képviseli önmagát, de hogy milyen mértékben teszi ezt, arról valószínűleg nagyon

kevés tanuló tud. Iskolánk 23 év alatt jó pár elismerést gyűjtött már be, elsősorban kerületi és városi szinten. Ezenkívül még rengeteg olyan focista is tengette itt a mindennapjait, akiket manapság előbb ismerünk fel a tévében, mint az iskolai tabló fotókon. Új 3 részes sporttörténelmi sorozatunk első részében az iskolai labdarúgás legjobb eredményeit idézzük fel Mezei Zoltán tanár úr segítségével.



Ekkoriban még túlnyomó részt nyílt pályás bajnokságokra került sor, jelenleg viszont a távolság miatt egyre kevesebbszer tudnak eljutni ilyen versenyekre a csapatok.

Az áttörést a Simon Péter által vezetett generáció hozta meg, méghozzá egy diák-olimpiai bronzéremmel.

Iskolánk egykori tanulója még a mai futsal válogatott vezérével, Lódi Tamással is együtt rúgta a bőrt.

Természetesen ezek után nem volt megállás. A követ-

kező kiugró eredményt a 8. osztályos korcsoportban a Piller, Mundi, Gál, Lengyel fémjelzte együttes kezdte. A tanár úr még a döntő eredményére is emlékszik: a külön erre specializálódó Szent István Gimi legjobbjai ellen maradtak alul a mieink 5-4 arányban. Csöpi néni egykori osztályába járók nevéen, alighanem sokaknak megakad a szemük. Ez a négyes ugyanis szép eredményeket ért el az iskolán kívül is. Gál és Lengyel az u19-es csehországi EB-n szerzett bronzérmet, míg Mundi és Piller a Vasas felnőtt csapatának tagja.

Kezdetben intézményünk egykori tanára, Fellner Tibor vezette a focira „éhes” diákok csapatát. A stafétabotot 1995-ben Mezei Zoltán tanár úrnak adta át, akinek az emlékezetében a mai napig is élnek a legnagyobb sikerek. A tanár úr szerint igencsak nehezen indult be a „gépezet”. Kezdetben az igazolt játékosok távolmaradásával rendkívül szerény eredményeket tudott csak felmutatni az iskolai válogatott.

Persze ezeken kívül is jó pár eredményt zsebelt be iskolánk. 2004-ben az igazolt játékosok nélküli bajnokságban sikerült ezüstérmet szerezni, emellett pedig rengeteg kerületi trófea is ékesítette az iskolai vitrint.

Legutoljára pedig a tavalyi évben szereztek bronzot iskolánk legjobbjai.

Bár rengeteg szép eredményt sikerült szereznie több generációnak, voltak olyan csapatok, amelyek nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket. A tanár

úr elmondta, alapvető probléma volt régebben, hogy nem cserélődött megfelelően a játékvezetői garnitúra, ez pedig azért jelentett óriási hátrányt, mert időnként előfordult, hogy egy csapatot rendkívüli előnyben része-

Így hiába volt egy adott évben éppen egy ígéretes csapata az iskolánknak, ekkora ellenszéllel egyszerűen nem tudtak megküzdeni.



A tanár úr arról is beszélt, mennyire megváltoztak az erőviszonyok. Olyan egykori „fellegvár” szűnt meg, mint például a Kölcsey Gimnázium, amely kezdetben az MTK fiataljaira épített, ám amint megépült az agárdi futballakadémia, drasztikusan romlottak az eredményeik.

Sorozatunk második részében iskolánk egykori, kiemelkedő játékosait mutatjuk be.

Danok Vince 12. dny

A Denevér derby eredményei

Az Ady Endre Gimnázium hagyományos sportrendezvénye, amit az iskola minden évben megrendez, melynek során az iskola diákjai este hattól reggel hatig különböző sportversenyeken vesznek részt.

Női foci: I. helyezést: 12. évfolyam
II. helyezést: 10. b osztály
III. helyezést: 11. évfolyam

Kosárlabda: I. helyezést: 11. évfolyam
II. helyezést: 12. évfolyam
III. helyezést: 9. évfolyam
IV. helyezést: 10. b osztály

Foci: I. helyezést: 10. b osztály
II. helyezést: 11. a osztály
III. helyezést: 12. d osztály
IV. helyezést: 10. a osztály





Képek a derbyről



Érdekességek



Az ostorcsattanás igazából egy miniatűr hangrobbanás: a bojt átlépi a hangsebességet.

Az ember által valaha generált legnagyobb hőmérséklet 70 millió fok volt, amit 1978-ban a Princeton Egyetemen állítottak elő.

Az emberi hajszál 3 kg-ot bír el.

Az ollót Leonardo da Vinci találta fel.

Görögország nemzeti himnusza 158 versszakból áll. Senki nincs az országban, aki kívülről tudná az összest

Az eddigi leghosszabb, emberi testben talált bélféreg 33 méter hosszú volt.

A világ legnagyobb munkáltatója az indiai vasúttársaság, több mint egymillió alkalmazottal.

Az "&" írásjel egy időben az angol ABC része volt.

A testen belül a fájdalom kb. 110 m/s sebességgel terjed

A világ ivóvízkészletének egyharmada Kanadában található.

Az amerikai űrhajósoknál követelmény a 180 centiméternél kisebb testmagasság.